

РЕШЕНИЕ

№ 175

гр. Габрово, 28.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ГАБРОВО, СЪСТАВ II, в публично заседание на седми септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Веселина Топалова

Членове: Полина Пенкова
Велемира Димитрова

при участието на секретаря Милкана Ив. Шаханова Балтиева като разгледа докладваното от Велемира Димитрова Въззивно гражданско дело № 20234200500278 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба подадена от адвокат Св. К. в качеството на особен представител на ответниците К. Н. К. и Т. Н. К. против Решение № 239/12.05.2023 г., постановено по гр. д. № 953/2022 г. по описа на Районен съд Габрово, с което са уважени изцяло предявените от „Юробанк България“ АД осъдителни искиове с основание чл. 430 ал.1 и ал.2 от ТЗ, чл. 92 от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД.

Според жалбоподателя обжалваното решение е неправилно и необосновано. Прави се искане въззивният съд да го отмени и да постанови друго, с което да отхвърли изцяло предявените искиове в едно със законните последици. Жалбоподателят счита изводите на съда за възникване на валидно облигационно отношение и за настъпила предсрочна изискуемост за неправилни. Намира, че при подписване на договора е допуснато нарушение на императивното изискване на чл. 58 ал.1 от ЗКИ да бъдат предоставени на клиента безплатно и в писмена форма условията по кредита, доколкото приложените по делото Общи условия към Договора не са подписани от страните и няма данни да са предоставени на ответниците в качеството им на кредитополучатели, което влече нищожност на подписания договор за кредит.

Според жалбоподателя не е настъпила и предсрочна изискуемост на кредита, доколкото не е спазено императивното изискване на чл. 47 ал.1 от ГПК за трикратно посещение на адреса в рамките на един календарен месец, а освен това липсва и констативен протокол за извършено връчване по чл. 47 ал.1 от ГПК, изготвен от ЧСИ, на

когото е възложено връчването на съобщението за обявяването на кредита за предсрочно изискуем.

В законния срок е постъпил писмен отговор от ответника по жалбата „Юробанк България“ АД, с който последната се оспорва и се излагат аргументи относно нейната неоснователност. Прави се искане за потвърждаване на обжалваното решение.

Въззивната жаба срещу решението е подадена от надлежна страна срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, поради което е допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

С обжалваното решение първоинстанционният съд е уважил изцяло предявените обективно съединени осъдителни иски от „Юробанк България“ АД против К. Н. К. ЕГН ***** и Т. Н. К. ЕГН *****, за солидарно заплащане на основание чл. 430, ал. 1 и ал. 2 ТЗ във вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД и чл. 92 ЗЗД на следните суми: сумата 14814,23 лв. - главница по договор за кредит за покупка на недвижим имот HL34550 от 14.03.2008 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 31.05.2022 г. до окончателното ѝ погасяване, сумата 1992,32 лв. - възнаградителна лихва за периода от 21.04.2021 г. до 16.03.2022 г., сумата 929,69 лв. - мораторна неустойка върху просрочена главница за периода от 21.04.2021 г. до 17.05.2022 г., сумата 212 лв. - такси по договора за периода от 21.04.2021 г. до 17.05.2022 г., сумата 23,06 лв. - имуществени застраховки за периода от 07.04.2021 г. до 17.05.2022 г. и сумата от 132 лв. - разноси за периода от 02.03.2022 г. до 17.05.2022 г.

В обжалваното решение първоинстанционният съд е приел, че претенцията на ищеца се основава на представен по делото Договор за кредит за покупка на недвижим имот HL34550 от 14.03.2008 г. Тъй като същият е сключен с кредитополучатели имащи качеството потребител, които се ползват от особена закрила е извършена служебна проверка за недействителност, като съдът не е констатирал наличие на неравноправни клаузи или на клаузи накръняващи добрите нрави. Клаузите на сключения договор макар да не е установено да са индивидуално уговорени, са ясни и разбираеми – годишният лихвен процент се състои от променлив базов лихвен процент и надбавка, която е фиксирана, като тези две величини се сборуват. Базовият лихвен процент от своя страна има променлив характер и надбавка, която в договора е с фиксиран размер от 3,95 %, като няма данни банката да е изменяла едностранно някой от елементите на възнаградителната лихва. Приложим е лихвен процент, който страните изрично са договорили и същият е бил с ясно определени параметри.

Прието е още, че забавеното изпълнение на главното задължение за връщане на главницата е юридическият факт, пораждащ задължение за кредитополучателя да заплаща възнаградителна лихва с надбавка от 10 пункта – чл. 3, ал. 3 от договора, което задължение по своята характеристика представлява мораторна неустойка, представляваща обезщетение за вредите от неизпълнението на породено главно задължение, без да е необходимо същите да бъдат доказвани. Съгласно уговореното в Договора за периода на забавено плащане на главницата, се дължи възнаградителна лихва в увеличен размер с 10 пункта, което

увеличение по същността си представлява мораторна неустойка, чиито размер е установен от приетото заключение на съдебно – счетоводната експертиза.

В чл. 4 от договора за банков кредит е предвидено, че кредитополучателите дължат такса за управление в размер на 0,5 % годишно върху размера на непогасената главница към същата дата, а на осн. чл. 15, ал. 3 от договора, в тежест на ответниците е възникнало и задължението за заплащане на застраховка. Освен това „Юробанк България“ АД е извършила разходи, които са в пряка причинна връзка с неизпълнение от страна на кредитополучателите на задължението да заплащат уговорените месечни погасителни вноски, което е породило правото на банката да обяви кредита за предсрочно изискуем. Надлежното изпълнение на задължението на ищеца да уведоми длъжниците за настъпилата предсрочна изискуемост вследствие неизпълнението от тяхна страна на сключения договор, е довело до извършване на разходи, платени в полза на връчителя – ЧСИ В.Ц., рег. № 732, с район на действие Габровски окръжен съд.

Доколкото от приетата съдебно – счетоводна експертиза са установени размерите на главното и акцесорните вземания по сключения между страните договор в претендираните от Банката размери, предявените искове са уважени изцяло. За неоснователни са приети възраженията на ответниците за нередовно връчване на уведомлението, за обявяване на кредита за предсрочно изискуем и за неизпълнение на задължението по чл. 58, ал. 1 ЗКИ и чл. 431 ТЗ, свързано с не представяне на кредитополучателите от страна на Банката безплатно и в писмена форма на условията по кредита.

Въззивният съд като извърши проверка на първоинстанционното решение намира, че последното е валидно и допустимо.

В производството пред първата инстанция са изяснени всички фактически обстоятелства от значение за решаването на спора, като съдът е обсъдил всички релевантни за спора факти, установени от събраните по делото доказателства, както и твърденията и оспорванията на страните и е достигнал до правилен извод за основателност на предявените искове.

От представените по делото писмени доказателства, както и от приетото заключение на съдебно – счетоводната експертиза се установява, че между страните по делото е сключен Договор за кредит за покупка на недвижим имот HL34550/14.03.2008 г., по силата на който на „Юробанк И Еф Джи България“ АД (сега „Юробанк България“ АД) е предоставила на кредитополучателите К. Н. К. ЕГН ***** и Т. Н. К. ЕГН ***** парична сума в размер 22 200 лева при задължение за връщането ѝ на месечни анюитетни вноски в срок от 240 месеца, съгласно чл. 5, ал. 1 от договора. На основание чл. 3, ал. 1 от договора за кредит, кредитополучателите дължат на банката годишна (възнаградителна) лихва в размер на сбора от базовия лихвен процент на „Юробанк И Еф Джи България“ АД (сега „Юробанк България“ АД) за жилищни кредити в лева, валиден за съответния период на начисляване на лихвата, плюс договорна надбавка от 3,95 % пункта. При забава в плащането на главницата, кредитополучателите дължали лихва за забава в размер на сбора от лихвата за редовната

главница, плюс наказателна надбавка от 10 пункта, което по същността си съставлява мораторна неустойка. На основание чл. 4 от договора била дължима и такса за управление на кредита в размер на 0,5 % годишно върху размера на непогасената главница към същата дата. Съгласно чл. 15, ал. 3 от договора, „Юробанк България“ АД приела да застрахова от името и за сметка на кредитополучателите предоставения като обезпечение недвижим имот. Сключените договори имат потребителски характер по смисъла на чл. 9 от ЗПК, поради което за тях намират приложение изискванията на чл. 10 от ЗПК.

По делото е безспорно установено усвояването на главницата по сключения Договор, както и фактът на преустановяване на плащанията на месечните вноски от страна на длъжниците, считано от 21.04.2021 г.

Видно от заключението на приетата съдебно – счетоводна експертиза към датата на предявяване на исковите 31.05.2022 г. непогасената главница възлиза на 14814,23 лв. (разлика между усвоена главница и погасена такава). Общо падежиралата и непогасена договорна лихва за периода от 21.04.2021 г. / датата на преустановяване на плащанията/ до 16.03.2022 г. / датата на настъпване на предсрочната изискуемост/ възлиза на сума в общ размер от 1992,32 лева. Общо падежиралата и непогасена наказателна лихва (мораторна неустойка) за периода от 21.04.2021 г. до 17.05.2022 г. е в размер на 929,69 лева. Общо падежиралите и неплатени такси по договора за кредит за периода 21.04.2021 г. – 17.05.2022 г. са в размер на 212 лева. Съгласно заключението размерът на дължимите от ответниците застраховки по договора за кредит се равнява на сумата 23,06 лв., а на дължимите нотариални разноски – на 132,00 лв., като след датата на подаване на исковата молба няма данни за постъпили и осчетоводени плащания по процесния договор за кредит.

От страна на Банката са представени уведомления, адресирани до длъжниците с рег. № 370/25.01.2022 г. и рег. № 371/25.01.2022 г. на ЧСИ В.Ц., с които последните са уведомени, че поради забавено изпълнение на задълженията по сключения договор, „Юробанк България“ АД обявява предсрочната изискуемост на задълженията по процесния договор като ги уведомява, че ще предприеме действия за събиране на цялото кредитно задължение, съгласно предвидения от закона ред.

Връчването на уведомленията е осъществено по реда на чл. 47, ал. 5 ГПК, като връчителят е констатирал, че при три посещения на адреса (27.01.2022 г., 19.02.2022 г., 01.03.2022 г.), адресатът не е открит и не е намерено лице, което да получи съобщението, затова на входната врата е залепено уведомление за получаване на книжата от кантората на ЧСИ в 2-седмичен срок. От извършената справка в Национална база данни „Население“, се установява, че адресът, на който е търсен всеки от двамата ответници от служител на ЧСИ Цонева, е регистрираният им постоянен адрес, който е посочен от страните като адрес за кореспонденция в сключения договор (чл. 27). Няма данни някой от двамата ответници да е уведомил кредитора за промяна на адреса. С изтичането на срока за получаване на книжата същите се считат връчени съгласно чл. 47, ал. 5 ГПК.

Разпоредбата на чл. 47 ГПК не изисква посещенията да са извършени в рамките на точно един календарен месец в какъвто смисъл са изложените във въззивната жалба доводи.

Достатъчно е адресатът да не може да бъде намерен на посочения адрес в продължение на един месец. С оглед на това, както е приел и първоинстанционният съд уведомленията са редовно връчени на К. Н. К. и Т. Н. К. на 16.03.2022 г. – с изтичане на двуседмичния срок от залепване на уведомлението.

Съдът намира за неоснователни изложените в жалбата възражения за за нищожност на договора за кредит поради липса на съгласие и накърняване на добрите нрави поради нарушение на императивното изискване на чл. 58 ал.1 от ЗКИ да бъдат предоставени на клиента безплатно и в писмена форма условията по кредита. Видно от приложеното по делото искане за отпускане на жилищно ипотечен кредит № HL34550 с вх. № 514 - 0628/21.02.2008г. кредитоискателите са декларирали срещу подпис, че са запознати с Общите условия на Банката за предоставяне на жилищни кредити на граждани, и ги приемат. Т.е. преди сключването на процесния договор HL34550 от 14.03.2008г. кредитополучателите са били запознати с прилаганите към него общи условия на „Юробанк И Еф Джи България“ АД. Освен това, както е посочено и в първоинстанционното решение претенцията на ищеца се основава на клаузи съдържащи се в договора за кредит, който е надлежно подписан от представител на ищеца и от двамата ответници. Ищецът не извежда претенции основани на клаузи от евентуално приложими към правоотношението общи условия на „Юробанк България“ АД, поради което възраженията на особения представител на ответниците за нищожност на договора за кредит поради липса на съгласие и накърняване на добрите нрави във връзка с непредставянето на Общите условия в писмен вид в конкретния случай не е релевантно за решаването на спора.

Въззивният съд изцяло споделя мотивите на първоинстанционният съд, поради което препраща към тях на осн. чл. 272 от ГПК.

По изложените съображения първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено, а ответника по въззивната жалба следва да бъдат присъдени направените пред втората инстанция разноски за особен представител на жалбоподателите в размер на 1 100 лева.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 239/12.05.2023 г., постановено по гр. д. № 953/2022 г. по описа на Районен съд Габрово.

ОСЪЖДА К. Н. К., ЕГН *****, с адрес: гр. Габрово, ул. „С.“ № *** и Т. Н. К., ЕГН *****, с адрес: гр. Габрово, ул. „С.“ № ***, ДА ЗАПЛАТЯТ на „Юробанк България“ АД, ЕИК 000694749, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Витоша, ул. „Околовръстен път“ № 260, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата 1 100.00 лева (хиляда и сто лева) – разноски за въззивното производство.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС на РБ в едномесечен срок от

съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____